

Arrest

nr. 75 357 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. A. Z. M., die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 januari 2010 en heeft zich op 9 april 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 mei 2011 en 17 oktober 2011.

1.3. Op 30 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. U bent verloofd met Parisa Pordel Khaki. Zij verblijft in Birmingham, Engeland. Uzelf verbleef ook een tweetal jaar in Engeland om er te studeren. In de 3de maand van 1388 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met mei-juni 2009 Europese tijdrekening), net voor de Iraanse presidentsverkiezingen, keerde u terug naar Iran. U zag dat er voor de verschillende presidentskandidaten propaganda werd gemaakt maar uzelf had nog geen idee voor wie u ging stemmen. Op een dag vielen de aanhangers van president Ahmadinejad de tenten, waar er propaganda werd gemaakt voor presidentskandidaat Mir Hoessein Moussavi, aan. Zij daagden de aanhangers van Moussavi uit om tegen middernacht naar het park te komen. U was nieuwsgierig en ging ook een kijkje nemen. U zag dat de aanhangers van president Ahmadinejad niet menselijk waren. Sindsdien besloot u voor Moussavi te stemmen. Tot op de dag van de verkiezingen maakte u ook propaganda voor hem. Op 22/03/1388 (12 juni 2009), de verkiezingsdag ging u, net als vele anderen, stemmen voor Moussavi. Toen u daarna hoorde dat president Ahmadinejad de verkiezingen gewonnen had wist u onmiddellijk dat er iets fout was gegaan. U vernam dat er demonstraties werden georganiseerd. Uzelf ging op 25/03/1388 (15 juni 2009) samen met uw moeder de straat op. Op 29/03/1388 (19 juni 2009), tijdens het vrijdagsgesbed, veroordeelde de geestelijke leider Khamenei de deelnemers aan de demonstraties. Hij gaf de toestemming om te schieten op de manifestanten. Toen u dit hoorde werd u woedend. De dag erop ging u direct weer de straat op om te demonstreren. Na de demonstratie ging u terug naar huis. Opeens ging de bel. Vier mensen in burger kwamen binnen, begonnen te roepen en te vloeken en u werd gearresteerd. U werd geblinddoekt naar een onbekende plaats gebracht, waar u ondervraagd en geslagen werd. U werd ook bedreigd met de dood. Na zeven dagen vasthouding werd u zonder meer vrijgelaten. Toen u terug thuis kwam vernam u van uw moeder dat er na uw arrestatie iemand van de autoriteiten terug gekomen was en al uw spullen had meegenomen, waaronder een CD met opnames die president Ahmadinejad in een slecht daglicht plaatsten, foto's, pamfletten en een bijbel. Gedurende twee weken ging u de deur niet uit. U volgde wel het nieuws en de gebeurtenissen. Op 6/10/1388 (27 december 2009), dag van Ashura, belde uw vriend Ali Reza Aziz Jalali u op met de vraag of u die dag ook buiten zou gaan. Jullie spraken af en gingen samen demonstreren. Na de demonstratie ging u op bezoek bij uw oom. Op een gegeven ogenblik belde uw moeder dat de autoriteiten opnieuw waren binnengevallen op zoek naar u. Ze smeekte u om niet naar huis te komen. Na dit telefoontje ging u direct bij uw vriend Shahrookh. Na een dag verblijf ging u bij uw vriend Amir Hossein. Samen met hem vertrok u naar een villa van een kennis aan de zee. Na twee dagen verblijf in de villa verliet u Iran. Via Turkije kwam u in België aan. U vroeg geen asiel aan want u wou naar Engeland. De smokkelaar die u beloofd had u naar Engeland te brengen liet u in de steek. In België ontmoette u een Koerd die u een adres gaf en zei dat u daar over een omheining diende te kruipen om een smokkelaar te ontmoeten die u naar Engeland zou brengen. U kroop over de omheining maar u viel en brak uw been. U diende drie maanden in het ziekenhuis te verblijven. U vernam dat de autoriteiten nog bij u thuis langs waren gekomen op zoek naar u. Zij braken de hand van uw moeder omdat zij bij de huiszoeking vroeg om een huiszoekingsbevel. Ook bij uw zus werd er een huiszoeking verricht. Toen u besepte dat u niet onmiddellijk uit België zou kunnen vertrekken vroeg u op 9 april 2010 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw karte-e-Melli (nationale kaart), uw shenasnameh (geboortboekje) en een brief van uw verloofde met de vraag om een toelating tot vertrek naar Frankrijk om daar een visum aan te vragen voor Engeland.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en de elementen in het administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal in twee verschillende vrachtwagens vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over uw reisweg en/of de gebruikte vervoersmiddelen. U zou met de auto van een vriend van aan de zee (Shomal) naar Urumieh zijn gereden waar u onmiddellijk in een vrachtwagen heeft plaatsgenomen. U kon echter geen enkel dorp of stad opnoemen die u van Shomal tot Urumieh zou zijn tegengekomen. U kon ook niet zeggen waar ergens u de grens bent overgegaan noch of u met de vrachtwagen in de bergen hebt gereden. U zou wel gevoeld hebben dat de vrachtwagen bewoog maar u kon niet zeggen of hij over de bergen ging of niet. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, zelfs al zit u in een gesloten vrachtwagen, het compleet onaannemelijk is dat u niet zou voelen als u de bergen ingaat. Ook de naam van het land waar u in de tweede vrachtwagen zou zijn gestapt, was u onbekend. Verder kon u niet zeggen welke landen u zou zijn doorgereisd op weg naar België en kende u de naam noch de nationaliteit van de smokkelaars die u tot aan de België zouden

hebben gebracht. U kon enkel zeggen dat er één iemand Morteza werd genoemd en de smokkelaars Turks en Koerdisch spraken (gehoor CGVS I p. 9).

Voorts kan worden opgemerkt dat u luidens uw verklaringen reeds ongeveer drie maanden in België verbleef alvorens asiel aan te vragen. Zelfs toen u in België gearresteerd werd, evenals toen u drie maanden in het ziekenhuis diende te verblijven liet u na asiel aan te vragen. Niettegenstaande u reeds sinds 17 januari 2010 in België aankwam, diende u pas op 9 april 2010 een asielaanvraag in en dit nadat u beseftte dat u niet direct uit België zou weg geraken. Als verklaring voor uw nalaten eerder asiel aan te vragen, zei u dat u naar Engeland wou waar uw verloofde en uw broer verblijven.

Een dergelijk handelen kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Verder wordt uw geloofwaardigheid bijkomend ondermijnd door enkele fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat u op Ashura dag **alleen** was gegaan naar de manifestatie. Gevraagd waarom u niet met uw moeder of vriend was gegaan repliceerde u dat u in eerste instantie niet mocht gaan van uw moeder. Toen uw vriend belde naar uw moeder met de vraag of u bij hem mocht komen had zij geweigerd en gezegd dat u andere dingen te doen had. Na het telefoontje van uw vriend heeft u met uw moeder gepraat en haar overtuigd van het belang van de manifestaties waardoor uw moeder u alsnog liet gaan (CGVS I p. 17-18).

Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal gaf u echter een volledige andere versie van de feiten. Zo verklaarde u plots dat u **samen met uw vriend** naar de manifestatie op Ashura dag bent geweest. U verklaarde dat uw vriend gebeld had met de vraag of u mee ging maar uw moeder dit geweigerd had. U had de telefoon overgenomen en met hem afgesproken om naar de manifestatie te gaan. Uw moeder was ongerust maar u heeft niet meer met haar gepraat of enige poging gedaan om haar gerust te stellen (CGVS II p. 7-9-10). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen repliceerde u dat u dacht dat u de zaken al verteld had en u ze niet meer opnieuw hoefde te vertellen, dat u tijdens uw eerste gehoor bedoelde dat u alleen thuis vertrokken bent naar de manifestatie en dat u dacht dat er gevraagd werd of u op voorhand de uitstap georganiseerd had (CGVS II p. 12). Deze verklaringen zijn geenszins een uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u, toen u bij uw oom was, telefoon kreeg van uw moeder. U besloot onder te duiken en de volgende dag ging u één dag bij uw vriend Shahrookh en één dag bij Amir Hossein. Daarna ging u samen met Amir Hossein naar een villa van een kennis aan de zee waar u twee dagen heeft gebleven alvorens het land te verlaten (CGVS I p. 20-21). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u, na het telefoontje van uw moeder, u direct, samen met Amir Hossein, vertrokken bent naar de villa aan de zee. Gevraagd of u nog andere vrienden had gezien in die periode ontkende u (CGVS II p. 13-14). Na confrontatie met uw eerdere verklaring zei u dat u de vraag niet begrepen heeft. Ook dit is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde activiteiten (foto, filmafdruk) en/of van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. Niettegenstaande u beweerde dat de Iraanse autoriteiten de hand van uw moeder hadden gebroken en zij daarmee bij de dokter was geweest, slaagde u er niet in medische attesten hiervan neer te leggen. U verklaarde hierbij dat uw moeder reeds 60 jaar is en schrik heeft om deze documenten af te geven, gezien de gebeurtenissen (CGVS II p. 2). Deze verklaring houdt geen steek. Gezien uit uw overige verklaringen blijkt dat uw moeder zelfs deelnam aan de manifestaties tegen het regime is het compleet onaannemelijk dat zij een eenvoudig medisch attest niet durft meegeven aan een reiziger. Dit temeer nog daar ze er wel geen enkel probleem van heeft gemaakt om uw geboortboekje mee te geven.

Dat aan uw deelname aan de manifestaties die georganiseerd werden in de nasleep van de Iraanse presidentsverkiezingen en de problemen die hieruit zijn voortgevloeid, geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slotte uit uw gebrekkige kennis in dit verband. Zo verklaarde u deelgenomen te hebben aan de voettocht georganiseerd op 25/03/1388 (15 juni 2009). Deze voettocht ging volgens uw verklaringen door van het Imam Hossein Plein tot het Vrijheidsplein (Azady Square) (CGVS II p. 3). Deze route zou op voorhand vastgelegd zijn. Voorts verklaarde u in dit verband dat u met zekerheid wist dat er die dag geen speech werd gegeven door Moussavi (CGVS II p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt echter dat deze manifestatie doorging van het Revolutieplein tot aan het Vrijheidsplein plein. Moussavi en Karoubi vergezelden de demonstranten vanaf het Vrijheidsplein en Moussavi gaf daar ook een speech. Ook op 30/03/1388 (20 juni 2009) zou u hebben deelgenomen aan de

demonstratie. Uit diezelfde informatie blijkt dat die dag Neda Agha Soltan - het meisje die uitgroeide tot het symbool van de Iraanse protestbeweging - doodgeschoten werd. Uzelf kon echter geen personen opnoemen die op die dag gestorven waren. Zelfs toen u uitdrukkelijk gevraagd werd naar Neda kon u niet zeggen dat zij die dag overleden was. U kon evenmin zeggen of zij overleden was op een manifestatie waar u eveneens aanwezig was (CGVS II p. 6).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde deelname aan de manifestaties in de nasleep van de Iraanse presidentsverkiezingen en aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten waardoor u besloten heeft uw land te verlaten.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart en uw geboortebuikje tonen enkel uw identiteit en afkomst aan, maar die worden niet in twijfel getrokken. De brief van uw verloofde toont aan dat zij in Engeland verblijft en graag wil dat u haar vervoegd. Hier wordt in deze beslissing evenmin aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag, en artikel 3.1 Antifolterverdrag, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij het niet eens is met de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij betoogt dat zijn vrees actueel is, zijn leven of alleszins zijn vrijheid in gevaar is en hij geen bescherming kan inroepen van zijn overheid omdat deze hem niet zullen beschermen, aangezien juist de overheid hem vervolgt omdat hij tegen het regime van de president is. In een tweede onderdeel voert verzoeker, onder verwijzing naar het Nederlands Ambtsbericht Iran van 25 augustus 2011, aan dat hij bij terugkeer vervolging riskeert omwille van zijn politiek engagement en het refoulementverbod eerder werd erkend door het EHRM in de arresten Soering en Cruz Varas. Verzoeker stelt nog dat volgens het "UN-Committee against Torture" artikel 3 EVRM geen recht op asiel inhoudt maar de verdragsluitende landen wel verplicht zijn om, in geval van verbod tot uitzetting, de passende maatregelen te nemen: bv. een tijdelijke beschermingsstatus verlenen.

2.2. In de mate verzoeker niet akkoord kan gaan met de beslissing van de commissaris-generaal en betoogt dat hij nooit onder stoelen of banken heeft gestoken dat hij in Engeland asiel wilde aanvragen, maar door omstandigheden er niet is geraakt, en de commissaris-generaal niet zomaar kan concluderen dat hij niet vreest voor vervolging in zijn land omdat verzoeker niet onmiddellijk bij aankomst in België asiel aanvraag, gaat verzoeker eraan voorbij dat zijn asielaanvraag werd geweigerd om verscheidene redenen, met name omdat (i) hij zijn reisweg niet aannemelijk heeft kunnen maken, (ii) hij reeds ongeveer drie maanden in België verbleef alvorens asiel aan te vragen, (iii) zijn geloofwaardigheid bijkomend ondermijnd wordt door enkele fundamentele tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, zoals wordt toegelicht, (iv) hij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs aan te brengen van zijn beweerde activiteiten en/of van zijn beweerde problemen in Iran, (v) aan zijn deelname aan de manifestaties die georganiseerd werden in de nasleep van de Iraanse presidentsverkiezingen en de problemen die hieruit zijn voortgevloeid geen geloof kan worden gehecht, en (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten met concrete en waarachtige argumenten vermits hij niet verder komt dat een herhaling van zijn relaas en blote beweringen. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.4. In de mate verzoeker nog verwijst naar het Nederlands Ambtsbericht Iran van 25 augustus 2011 en voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn politiek engagement vervolging riskeert wijst de Raad erop dat verzoeker zijn profiel als politiek activist niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin aantoonst dat hij door de Iraanse autoriteiten wordt gezocht en geïdendeerd. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op vervolging loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 3.1 van het Antifolterverdrag.

2.5. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS